

og lade det komme til Forhør og Krigsret, saa fik man se, hvorledes det gik. Men, sagde jeg, De maa være fuldstændig sikker paa, at den Forklaring, De giver mig, er absolut rigtig; i modsat Fald kan Straffen ved Krigsretten let blive højere, den plejer jo at være mindst som arbitrær Straf. Dertil svarede han, at Forklaringen var fuldstændig rigtig, men i øvrigt kom det ham ikke an paa, hvor stor Straffen blev, men paa, at hans Straffeliste var blank. Jeg sagde saa: Ja, det er udmærket, saa lade vi Sagen gaa til Krigsret.

Sagen gik saa sin skæve Gang, der blev afholdt et Par Forhør, og saa mente jeg, at det Tidspunkt var kommet — jeg var selv Præsæs i Forhøret —, da man vilde kunne gaa ud fra, at Manden maatte frikendes. Imidlertid var der forskellige Omstændigheder, som gjorde, at Auditøren fandt det tvivlsomt, om dette vilde ske. Saa bad jeg paa Mandens Vegne, om han maatte faa en Udskrift af Forhørene for at indgive et Indlæg. Efter de nuværende Bestemmelser har en tiltalt Ret til efter Forhøret at faa en Udskrift af Forhørsakten; det er i alt Fald en Nødvendighed, at han maa have denne Ret, naar man har Ret til at indgive Deduktion, altsaa Indlæg i Sagen. Denne Udskrift forlangte jeg paa Mandens Vegne, og jeg erklærede mig saa villig til at skrive Indlægget for ham. Jeg maa maaske sige, at jeg fik kun med megen Besvær Akterne, og med endnu større Møje Frist til at skrive et Indlæg. Men efter som Forslaget her foreligger, skal en saadan Frist gives, og det er jo ogsaa et betydeligt Fremskridt. Nu vil jeg gerne indrømme, at naar man saa noget mærkeligt paa denne Optræden fra min Side, var det ikke saa underligt. (*Borgbjerg*: Men hvad blev Resultatet?) Det skal De nok faa at vide, De skulle nok faa hele Historien, da jeg er begyndt paa den; jeg fortæller den i øvrigt ikke udelukkende til Glæde og Morskab, men for at bevise, at jeg har Ret i mit Forlangende om, at Forsvareren skal kommanderes dertil. Jeg fik, som sagt, med Møje disse Ting udleverede; da jeg er en ret energisk Mand, lykkedes det for mig. Men naar man saa noget betænkelig paa denne Optræden fra min Side, saa laa det ganske simpelt i, at man umaadelig sjældent benytter sig af denne Ret til at indgive Indlæg, der er hjemlet ifølge Loven. Jeg mindes ikke i hele min Tjeneste, at det er hændet uden i dette ene Tilfælde, at den paagældendes nærmeste foresatte, nemlig Kaptajnen, har paataget sig at skrive et Indlæg for en

tiltalt, der i øvrigt selv skal underskrive det og være ansvarlig for, hvad der staaer deri. Jeg var dog saa heldig at gennemføre Sagen, Manden blev frikendt og Straffen blev ophævet. Men man maa huske paa Forholdet, som det var, nemlig det, at Bataillonschefen havde idømt en Straf; det har han Ret til, men naar nu Straffen bagefter ophæves, kan det jo ikke let andet end faa Skin af, at den Mand, der havde idømt Straffen, og som var en højst retsindig Mand, havde misbrugt sin Straffemyndighed, skønt han ganske simpelt kun havde anvendt den forkert. Det var det hele, der kunde siges, han havde ikke fundet Anledning til at forhøre Manden om, under hvilke Former . . . (Afbrydelse). Det er af den Slags Ting, der kan ske; de Herrer kunne jo ogsaa tage fejl, skønt man jo skulde tro, at det var Blomsten, der var samlet herinde. Men det, man var betænkelig ved, var i dette Tilfælde, at en højere foresats Afgørelse i denne bestemte Sag skulde desavoueres. Maa jeg for Resten med det samme sige, at saa snart Sagen var endt, var den paagældende Officer den første til at glæde sig over, at Sagen fik dette Udfald. Han fandt, at det var ganske naturligt, at jeg som Mandens nærmeste foresatte, naar jeg fandt, at der var fejlet, søgte at faa det rettet.

Men jeg siger, almindeligt er det ikke, og jeg tror ikke, at Officerer eller ligestillede ret ofte ville melde sig frivillig til den Slags Forsvar. Og det er jo ogsaa sikkert nok, at der er mange Klodrianer — og dem findes der ogsaa nogle af indenfor det Korps —, der kunne tage Fejl, og naar de tage alvorligt Fejl, saa at derved fremkommer Kalamiteter, hvorved der kommer Kollisioner mellem de forskellige Grader, er det ikke saa underligt, at man ser noget betænkeligt dertil. Kommanderer man derimod Folk dertil, er der to Veje. Man kan da enten vælge dem, der særlig egne sig dertil, og nogle egne sig jo bedre dertil end andre, eller det kan gaa efter den simple Turtjeneste, men saa kan man ogsaa være ganske sikker paa, at det bliver tour de fatigue, det vil sige en mindre velset Tjeneste, som den yngste og saa oftest maa tage.

Nu er der utvivlsomt en Række Forseelser, hvor etsaadant kommanderet Forsvar kan komme til at gøre Nytte. Det vil enhver, der har været Soldat, straks kunne forstaa. Manden vil i Regelen forlange til sit Forsvar enten sin Kompagnichef eller Premierløjtnanten, det er dem, han er bedst kendt